

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2.50 illeri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE:

IN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARGHÁ-U, 33 TOATE SCRIERILE LA V. BÉBÉCAR, KÖRÖS-BÖKENY

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14,6.)

În sus în viața lui Petru.

Dela Fr. Füllbrandt—Hannover.

Laudă lui Dumnezeu, că în viața lui Petru nu numai un în jos este, ci și un în sus.

1. *Întîia treaptă o aflăm noi la Luca 22, 61. 62:* „Și Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului... și ieșind Petru, a plâns cu amar.“

De trei ori fu Petru ispitit în curtea arhierelui, și de trei ori căzu. Dară abea vorbise el tăgăduirea din urmă, încă în mijlocul păcatului, atunci cântă cocoșul.

Doară nici n'a prea avut Petru până aci cunoștință despre păcatul său, dară când ajunsese strigătul cocoșului la urechia sa, atunci își aduse el aminte de cuvântul Domnului: „Mai nainte de a cânta cocoșul, mă vei fi tăgăduit de trei ori.“

El stă dintr'odată în lunecarea sa în jos. Este, ca și când i-ar striga lui un glas să stee, și în aceasta clipă de stagnațiune trece întreaga sa faptă înfricoșată pe din naintea sufletului său. Oare ce fel de gânduri și sămănăminte o fi putut trece prin inima lui în aceea clipă! El a făcut, ceea ce el cu puținie ciasuri mai nainte încă atât de departe refuză dela sine: el a tăgăduit pre Învățătorul său.

Durere nenumită umple inima lui, și el să grăbește afară prin poarta curtei, și doară ar fi lunecat Petru și

pe treapta din urmă ca un Iuda. Dară pe când el merge afară prin poartă, cetim noi: „Și întorcându-se Domnul, a căutat spre Petru.“ și despre Petru sună: „Și el merse afară și plânse cu amar“, și astfel deveni treapta cea mai adâncă în calea lui în jos totodată cea dintîiu în spre sus.

2. *A doua treaptă în sus o aflăm eu în aceea, că Petru cu toate că căzuse totuși să fim de învățăcei.*

El este că a greșit, dară totuși nu putu rămânea departe din cercul învățăceilor.

La Luca 24, 9 aflăm noi pre Petru între învățăcei, când femeile în dimineața Paștilor vin dela mormânt cu vestea: „A înviat Domnul!“, și Ioan 20, 3 ni să spune, cum Petru și Ioan să grăbesc la mormânt, ca să vază, cum s'a întâmplat aceasta.

Desigur s'a știut în cercul învățăceilor, că Petru a tăgăduit pre Domnul său. Ioan încă a fost în aceea dimineață în palatul arhieresc și a văzut întâmplarea din curte tot așa de bine ca Iisus.

Și din Marcu 16, 7 să pare încă a se arăta, ca și când nici nu s'ar prea ști despre Petru, că oare aparține el încă cercului învățăceilor ori nu, că ingerul din mormânt însărcinează pre femei: „Spuneți învățăceilor săi și lui Petru.“

Învățăceii o știură, că Petru păcătuse greș, și însăși Petru o fi știut-o

mai bine. El și-a fi și spus-o doară v'odată: „Propriuzis nici nu mai aparțini tu acestui cerc, că tu te-ai desfăcut de ei prin un jurământ”; dară pe lângă toate acestea nu putu el rămânea departe. El trebuia să meargă acolo, unde erau învățăcii și unde să vorbea despre acela, care le-a fost la ei toți așa mult. Că aceasta nu era ușor pentru Petru, ne-o putem noi bine gândi; dară el voia iarăși să vină la cale, și pentru aceea învinse el toate.

3. *Petru dorește după o întâlnire cu cel înviat.*

La Luca 24, 34. cetim noi, că Iisus să arătă lui Simon, și la I. Cor. 15, 5. scrie Pavel, că cel înviat fu într'o deosebită arătare văzut de Chefa.

Când Petru aude din femei: „A înviat!”, atunci firește 'i se pare lui mai nainte, ca și când ar fi poveste, și el să grăbește la mormânt. Dară apoi îi veni gândul, că totuși ar putea fi adevăr, și oh, de ar fi adevăr, și tu l-ai putea mai odată întimpina și ai putea aduce la cale vina ta!

Cu aceste gânduri s'a retras el dela mormânt în sângurătate. Și la aceasta deveni dorința sa tot mai mare, și când să sui dorința sa după el la cel mai înalt grad, atunci îi apăru Iisus și liniștește dorința inimii sale.

4. *Petru să lasă în public îndreptal de Domnul său.*

Petru nu numai putu păcătui în public, ci el putu încă, ceea ce mulți nu pot, a se pleca în public.

Ioan 14, 25. cetim noi, că cel înviat să arătă învățăceilor săi la marea tiberiadei.

Ei s'au fost întors iarăși la ocupațiunea lor de mai nainte, și ceea ce au pățit ei odată, aceea să repetează deci: în aceea noapte nu prinseră nimic. Dară dimineața stătu Iisus la țarm și le porunci: „Aruncați mreja de-a dreapta, și veți prinde!”

Noi cunoaștem decurgerea istoriei: cum prinseră o mulțime de pești mari, cum cunose dintrodată: „Domnul este”, cum să aruncă Petru în mare,

ca să ajungă ca cel dintiiu la Iisus, și cum allă ei la țarm foc cu pâne și pește și Iisus îi chiamă a prânzi.

Și după ce apoi mănăcă și beură. atunci să întoarse Domnul deosebit la Petru: Iisus nu-i putu lui păstru aceasta. El a abzis de el în public, și dacă are Petru în viitor să ocupe locul său în cercul învățăcelor, atunci trebuia ca el să-l așeze acolo în public.

„Simon, Iona, mai mult mă iubești, ca aceștia?” așa veni întrebarea de pe buzele lui Iisus. Mai întiiu răspunde, Petru voios: „Da Doamne, tu știi, că te iubesc.” Dară când vine el a doua și a treia oară întreat și prin aceasta 'i se amintește căderea sa, atunci să întristă el și răspunde: „Doamne, tu știi toate, tu știi și aceea, că eu te iubesc.” Și pre cum păcătui el odată în public, așa să și pleacă el aici în public, și apoi acopere Iisus trecutul său și îl așază iarăși în locul său.

5. *Petru și-a Clasă umplut de Duch sfânt.* La Fapt. 2, 4. cetim noi deja, că „toți să umplură de Duch sfânt”: dara cap. 4, 8. să amintește aceasta mai ales despre Petru.

Odinioară era altcum în viața lui odinioara el plin de duchul său propriu, și atunci voia el a ști unele mai bine decât Mântuitorul său.

6. *Petru devine un martor a Mântuitorului său.* Dupăce astfel s'a adevărit în viața lui Petru: „Iacă eu fac toate nouă”, a devenit și a lui măr turie.

El propășește cu cei unsprezece și o mărturisește la prietini și vrăjmași liber și în public: „Pre acest Iisus l-a sculat Dumnezeu”, și „Deci și știe toată casa lui Israil cu siguranță că Dumnezeu a făcut pre acest Iisus ca Christos și Domn.”

Și câteva zile mai târziu stătea el în tot acela palat archiereesc, în acărui curte a tăgăduit el odinioară pre Mântuitorul său, și mărturisește: „Și nu este mântuire în altul, nici nu s'a dat alt nume oamenilor, în care să se mântuiască.”

7. *Petru deveni un purtător de cruce.*
Ce poate totuși mila lui Dumnezeu să facă de toate din noi! Ceea ce Petru mai înainte nici de cum nu putea, aceea o face el acum cu bucurie.

Acela Petru, care odinioară să temu de o servitoare, stă înaintea înaltului consiliului fără de frică, ca să dea răspuns, și tot acela Petru, care odinioară nu putea suporta batjocura și disprețul ostașilor lângă focul de tabără, pleacă în tot aceea curte și doară tot acelora ostași spinarea sa și să lasă bătut și merge apoi voios de din naintea consiliului, mulțămitor, că a fost vrednic, a suferi pentru Iisus.

8. *Petru fu o binecuvântare pentru lumea contemporană.*

Douăsprezece capitole ale Faptelor apostolilor ne comunică despre lucrările binecuvântării și despre urmele binecuvântate ale acestui bărbat.

La Petru să adevări, ceea ce Iisus făgădui odinioară învățăcelilor săi: „Cel ce crede în mine precum spune Scriptura, din corpul aceluia vor curge râuri de ape vii.“ Și Fapt. 5, 15. cetim noi încă un cuvânt deosebit memorabil. Acolo sună: „Scoteau pe cei bolnavi pe uliți, și-i puneau pe paturi și pe culcători, că venind Petru măcar lui umbra lui umbreze pre vre-unul din ei, și se vindecau toți.“

Un fluviu neștiut de binecuvântare ieși din viața acestui bărbat, și ori unde ajunsese cineva în atindere cu el, acolo să sâmțea ceva din puterea și din bucuria și din pacea, care locuia în el.

În aceasta nălțime a condus Dumnezeu pre copilul său, și la aceasta nălțime vrea el să conducă pre toți fiii săi.

Din Wge.

Servul.

De la Christina Roy.

(Continuare.)

Și iarăși era Duminecă. Bătrînul David ședea lângă cuptorul cald și precugeta. Cu toate că ferestrele și ușile erau închise, totuși auzea el muzica și chiuirile din casa lui Petraș; acolo era nuntă. Ei o făcură pentru aceea Dumineca, pentru că țigani (muzicanți) erau pe celelalte zile cuprinși; numai cu greu îi căpătară pentru astăzi și mâne.

De odată să deschide ușa fără de sgomot, și Method să pune lângă ovreu.

„Ale vitaj! (Bine-ai-venit!) zise bătrînul vesel. „Totuși vini? Deci, cumu-i la voi?“

„Mulțămită fie Domnului, mai bine! Medicul zise, că tînărul țaran va fi pe primăvară sănătos, și țaranca. e deja pe picioare, și dacă-i încă ceva slabă.“

„Dară, Method, pe când ședeam cu aici așa fără de lucru, gândeam, ce o să fie cu tine. Dacă Ondrășișe își are copii aici, și ei sunt sănătoși, atunci nu-i lipsește nici servul nici văcarul.“

„Aceea-i așa, ei vor fi sânguri gata,“ răspuse Method gândind, „eu rămân aci numai până la primăvară. Adică ei nici nu mai au lipsă de mine; eu ași putea îndată merge, dacă nu ași fi început cu ziditul, și nu ar fi mai un alt lucru.“

Aceasta dădu bătrînului o împunsătură. „Mergi? Și de ce mergi?“ zise el trist. „Ce să facem noi fără de tine? Ceialaltți, doară! Dară bătrînul David? Ce să înceapă el fără de tine?“

„Iubești-mă d-ta pre mine?“ Method trase pre bătrînul în brațele sale ca atunci, când îi istorisi nefericirea să.

„Nu întreba încă! Și dacă ai fi tu sângele meu propriu, nu te-ar putea inima mea mai mult iubi.“

În odăușă fu o liniște.

„Aduci-ți aminte, ce ț-am făgădui odată astă toamnă?“

Să răspândim foiele „ADEVARUL“
„RAZELE AURORIEI“ și „CHRĂȘTINUL“.

„Că vrei să-mi povestești ceva? Oh, eu îmi amintesc,” adevări bătrînul; „eu o aștept de mult deja.”

„Deci, eu voiam să-ți povestesc, pentru ce te iubesc așa!”

„Pre mine?” să uimi ovreul. „Eu gândeam, pentru că tu iubești pre toți oamenii, pentru că Christos o pretinde dela tine.”

„Da, pentru că Domnul Iisus o poruncește, el, care a spus: „*Mântuirea dela Iudei vine.*” Eu nu te iubesc numai ca om, ci ca pre un Iudeu; că un Iudeu era, căruia mai mult îi mulțămesc.”

„Ce tu zici!” să minună bătrînul. „Dapoi atunci povestește numai?”

„Eu trăiam mulți ani fără de Dumnezeu, fără de Christos în lume. Eu nu știam, de am un suflet nemuritor, nici că unde voi ajunge după moarte. Eu trăiam tot așa ca voi toți aici, și era un ovreu, care 'mi arătă mai întiu adevărul, îmi arătă pre Christos. El m'a învățat a iubi pre Fiul lui Dumnezeu, el trăia pe pământ ca Enoch și umbla totdeauna cu Dumnezeu: Astăzi nu-l mai văd oamenii, că Dumnezeu îl luă de aici. D-ta te-ai minunat odată de unde știu eu ovreiește. Acuma ți-o pot spune, el m'a învățat. El a iubit sârmanul său popor într'atâta, că și eu din iubire către el, și pentru că Domnul meu pe pământ era un ovreu, începui, acest popor pe veci binecuvântat dară în prezent blăstemat a-l iubi, și îl iubesc încă și astăzi.”

„Tu spuni că el era un ovreu, și el te-a învățat a cunoaște și a iubi pre Christos?” Bătrînul arădică capul său plecat.

„Da, el a fost un ovreu din ovrei; el a fost un missionar de ovrei și și trăia numai, ca să vestească poporului său, că Mesia a venit deja și a rescumpărat și pre poporul său de păcatele sale, că el a trăit, a murit și s'a sculat din morți, și că iarăși va veni.”

„Așadară n'a fost el ovreu,” zise bătrînul încrețindu-și fruntea, „el a fost un creștin.”

„El a aparținut lui Christos și comunității lui, dară după națiune era el un ovreu; și când „rescumpărații Domnului vor veni iarăși,” atunci va veni și el, ca să domnească cu Christos. El va petrece pre Mesia în Ierusalimul meu și al d-tale.

El era un bărbat foarte fericit, numai că el avea un năcaz, o dorință, care nu 'i s'a implinit. Acest năcaz, i-a făcut lui moartea grea, și eu eram așa norocos, că puteam lua acela de pe el. Eu luai dela el o însărcinare, și i-am făgăduit, aceea, ce el voia să îndeplinească, dară nu putu, pentru că îl împiedecă moartea la aceea, a face pentru el, și dacă m'ar costa viața. El s'a încrezut mie, și fie Domnul lăudat, eu nu l-am amăgit pre el și nu-l voi amăgi.”

„Și ce o însărcinare era aceea?” întrebă căruntul apucat și la aceasta să uită uimit la tinărul său prietin. Acela vorbește astăzi ca nici când de altcum, ca și când nici nu ar fi el servul lui Ondrașic, care era crescut între țărani cei simpli și aparținea lor.

„Ce o însărcinare era, întrebi d-ta? El avea pre cinceva foarte scump, pre care așa tare îi iubea, deși nu l-a văzut nici odată, căruia el voia, dară nu-i putea aduce vestea mântuirii, el nu-l putea găsi.”

„Și găsitu-l-ai tu?”

„Da, eu l-am găsit și...”

În acest moment lumină o lumină deosebită odăița, sunetul înfricoșat de strigăte sălbatice pătrunse la ei. Amândoi săriră sus.

„Acolo s'a întâmplat ceva!” Ovreul arătă dincolo.

„Da, acolo, arde. Rămas bun, eu trebuie să mă grăbesc!”

„Încotro? La foc!”

„Da, de sigur sunt ei toți îmbătați; doară au resturnat lumina, și Samco e acolo!”

„Nu merge!” să văieră ovreul; toate înzădar. Method trase mânile sale din ale bătrînului și dispăru în întuneric.

La Petraș s'a întâmplat ceva înfiorător. Unul dintre cavalerii de onoare (ce conduc mireasa), cari făceau tot felul de prostii și au fiert slivoviță (prunaică) cu zăchar (au făcut crampă), a adus într'un blid slivoviță arzândă; el voia să-l pună pe masă înaintea mirilor, atunci lunecă, să împiedecă și vărsă conținutul arzător preste mire și pe masă. În aceea clipă ardea vestmântul nenorocitului ca o făclie, și și măsurăta ardea; o larmă înfricoșată să făcu. Unii să îmbulzeau la ușă, alții săriau afară prin ferestri. Mirele striga după ajutor și săria de durere și desperare pe masă și iarăși jos, să rostologia pe vatră și gândea că va putea înneca flacările. Mireasa voia a se arunca pe el, ca să stingă cu mâinile ei focul; abea o puteau reține tînărilor. Unii turnară apă pe masă; dară unul din oaspeții îmbătați vărsă, în părerea că ar fi apă, o glijă de slivoviță peste masă; cu sunet tare explodă aceea. Era în clipa, când Method își făcu cu sila cale în casă; el avu în mână o mantie (șubă) udă, să aruncă cu ea pe mirele arzând și îl învăli tot în ea, așa că flacările dintr'odată să stînsură. Dară și era vremea mai mare, că odaia întregă stătea în flacări. Focul să întinse dintr'un capăt până-n celalalt, oamenii fugiră afară cu strigăte. Fum și puotoare înăbușitoare oprea respirarea, numai cu greu reuși la toți, a scăpa. Mireasa o duseră afară lenișată; pre mire îl predă afară la bărbați. El însăși să întoarse napoi la locul pustiirei, sări la ferestre, le închise, trase perdelele arzânde jos și le călcă în picioare stingându-le. Flacările să întindeau după el, ca să-l apuce. Pe lângă toate avu el încă vreme, a apuca două glăji mari pline de slivoviță și una de jumătate plină de pe masă, să sară afară cu ele și a închide ușa în urma sa. „Încotro cu apa aceea?” strigă el lui Petraș și oaspeților mai bătrîni, cari toamai duseră două ciubere de apă, „apa nu stinge! Pânăcând arde slivovița, lă-

sa-țio să arză, după aceea puteți stinge. Voi ați zis, că vreți se vă scâlțați în ea, acuma încă vă puteți încalzi lângă ea. Dacă Dumnezeu nu mă ajută, a scăpa aceasta, și focul ajunge glăjile și le sparge — e prea îngrozitor, a gândi, ce s'ar fi întâmplat apoi!”

Ach, erau niște momente înfricoșate, o nuntă înfiorătoare. Abea o fi scăpat vr'un ospător nevătămat acasă. Mai toți și-au rupt vestmintele. Și mirele! bietul mire! Era înfiorător a te uita la el, așa ars era. Un mare noroc era încă, că flacările nu putură isbucni afară. Cele ce ierau în odaia, este că arseră sau să stricară; dară barămi casa rămase cruțată. „Nu ar fi rămas,” asigurară cu toți, „și mirele ar fi ars tot, de nu ar fi fost servul lui Ondrașic.” Oamenii s'au pregătit multă vreme pentru aceasta nuntă, și și mai multă vreme o vor ținea-o în minte. Săptămăna trecută zise femeea lui Petraș către vecina: „La Ondrașic sunt toți așa de sfinți și totuși e casa lor plină de boală. Oare pentru ce lasă Dumnezeu aceasta?” Acuma era casa ei plină de boală, și ea nici nu putea spune, că Dumnezeu i-ar fi trimes-o. Ei au învitat pre diavolul, beția, la nuntă și au fiert supa lui; deci, ea deveni prea fierbinte!

Ach, cu tînărul ginere era aceea o plagă! Ziua și noaptea striga el de durere. Ei încercară toate, câte le ordină medicul, ba și ce nu le ordină el. Da, ceea ce medicul făcea bine, aceea stricară femeile bătrîne.

„Rogu-te, stăpâne,” zise Method a treia zi către Ondrașic, „dați-mi câteva zile libertate! Eu am fost la Petraș; de sigur va muri tînărul, dacă nu umblă ei altcum cu el, ori că nebunește. Eu vreau să merg să-l grijesc.”

„Mergi, fiule! Tu de sigur îl vei grijii mai bine, eu voiu lucra bucuros în locul tău, numai dacă l-ai putea scăpa; ar fi pagubă pentru așa o viață tînără!”

Method merse. La Petraș să bucurau toți, când el spuse, pentru ce a venit, mai mult să bucura medicul, pre care îl găsi acolo tocmăi. Medicul observă, că o are de lucru cu un om înțelept și îndemânat. El întrezise familiei, a face ceva, afară de ceea ce le-ar îngădui Rujanschi. Din aceasta oară fu mai bine.

Bolnavul o sâmti îndată, că alte mâni îl ating, cari nu numai alinare căutau ci și ajunseră.

Dară din zilele puține, cari avea să le petreacă Method la Petraș, fură săptămâni. Femeea Petraș însăși merse la Ondrașic a se ruga, ca să le lase pentru Dumnezeu servul său, ei îi vor plăti un ziuș în loc. Astfel lăsară ei servul înse fără a a pretinde un ziuș. Era știut, că Method din iubire curată de aproape grijea pre bolnav ziua și noaptea, așa dară și ei voiau a lua parte din aceasta iubire. Pe lângă aceasta nici ginerele nu mai zăcea, ochii lui deveniră mai bine, dureră de cap încetase. Lui îi părea bine, că putea ceva lucra. Sameo dorise de mult după aceea, ca Method să locuiască la ei, și ea și la ei să se înceapă ca la rândunele ziua cu rugăciune comună. Deci, dorința sa fu împlinită. Method locuia la ei, și ei o făcură ca rândunelele — dară pentru ce preț!

Continuăm.

pre toți ca niște făclii luminătoare și clare, pe lângă care toți, cari încă se află la întunec, să poată vedea clar și lămurit; și ca o sare, care să nu lase nici o purezeală a se ivi ori a sta în jurul vostru. În tot timpul și în tot locul este chiâmarea unui învățcel alui Iisus mare, prețioasă și foarte cu răspundere, dară mai ales în asta vreme de războiu, și mai mult între camarazii de luptă în taberă și în țara streină. În aceste timpuri grele și nespuse de decizătoare nu este nimic așa de lipsa, așa tare de lipsă, pentru multe milioane, — mai ales pentru patria noastră, dară și pentru multe alte popoare, ba doară pentru întreaga oamenime, ca marturi credincioși a adevărului lui Dumnezeu despre Christos și mântuirea sa, și nimic așa de binecuvântat ca umblarea cea credincioasă a multora, cari cu viața lor dovedesc adevărul lui Dumnezeu și gloria lui Christos și mântuirii lui descopăr.

De am cunoaște noi toți și întregul nostru popor, că noi acest războiu înfricoșat, cu multele sale jertfe, suferinți, lipse și strimtorări, nu Englezilor, Sirbilor, Rușilor, și Franțuzilor avem a-l descria, ci popriilor noastre păcate, căderci noastre, necredinței și înstreinării noastre de Dumnezeu. Vrăjmașii și contrarii nostri poate că nu au mai puțină, ori și mai multă vină și și pentru aceea a fi mai mult și mai aspru cercetați și a suferi, — ei să poate ca toți să fie voit războiul, și dacă sunt toate adevărate, — răutatea și viclenia, pisma și ura, — căroră îi vinovățește poporul nostru, atunci totuși rămâne adevărat și sigur: *noi suferim nu pentru a acelora, ci pentru a noastre păcate.* Dumnezeu n'a predat regimentul său la oameni, nu la oarecareva popor ori popoare, ci el îl are în mâinile sale tari și puternice și numai după sfatul și planul său duce el toate la îndeplinire. Asta este, — întrucât cunoaștem și mărturisim noi vina noastră, ne umilim înaintea lui, și ne pocăim de păcatele și nedreptatea noastră către lume

Epistolă dela fr. Meyer.

Iubiții mei frați acasă și în taberă!

Dumnezeu vă dea vouă tuturor multă milă și pace! Vouă la toți, și toți iubiții săi învățacei, mai ales din câmpul luptei, binevoiască el a vă binecuvânta, a vă ținea în credincioșie, vă păzască de tot păcatul și toată nedreptatea și vă țină în gustarea păcei lui și în puterea și tăria împărțășirii sale! Pre voi toți vă facă Domnu ca martorii săi credincioși și ca mărturisitori caragioși către toți, care sunt în jurul vostru. El vă facă

către el, foarte mângâibil; iar în alt caz și foarte infrișoșat. Cu Rușii, și ceilalți din vrăjmași ai noștri o avem noi de lucru, pentru că sunt vearga cea pedepsitoare alui Dumnezeu pentru noi, iar de altcun, — ce atinde ieșirea și sfârșitul războiului, — o avem noi cu Dumnezeu de lucru. Acela popor, care mai înainte și mai adânc să umilește înaintea lui Dumnezeu și mai mult cunoaște nedreptul său, prin facere ori părăsire făcut și mai iute și mai pe deplin să întoarcă la Dumnezeu și pășeste în căile lui, va avea mai mult folos din acest războiu îngrozitor. Un om, — un creștin și și un popor, să nu prirească numai la ale sale, ci și la aceea, ce e a altuia și a altora. Pentru aceea trebuie, ca precum pentru noi, să ne rugăm și pentru văjmașii noștri, ca Dumnezeu să le arate păcatele lor și să le dea pocăință. Înse de voim înainte de toate să privim la ale noastre, atunci trebuie ca mai înainte și mai mult, pentru păcatele, vina și demnitatea noastră de pedeapsă, și de pocăința noastră către Dumnezeu și adevărata și sincera noastră întoarcere, și pentru iertarea păcatelor noastre să fim îngrijiiți.

Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, el nu-și are plăcerea sa la aceea, ci la aceea, ca să se pocăiască și să trăiască. Asta vrea el în privința noastră și a aliaților noștri, dară nu mai puțin și în privința vrăjmașilor noștri. Războiul va înceta, îndată ce a ajuns scopul său prin el; sau doară să înceteze războiul, fără ca să fie condus pe poporul nostru și celelalte popoare la adevărata mântuire, la pocăință și la întoarcere către Dumnezeu? Atunci — oh voi! Atunci au fost toate suferințele și strămtorările cele infrișoșate înzădar, atunci a devenit poporul nostru și celelalte popoare numai mai copt pentru vecinica sa condamnare și pierzare.

Nainte de toate ferească-se poporul nostru, să ne ferim noi de dușul condamnării și a urăi: Pecând con-

demnăm pre alții, ne condamnăm pre noi înși-ne, și pecând noi urim și judecăm, ne judecăm pre noi înși-ne. Cu măsura, cu care noi măsurăm vrăjmașilor și contrariilor noștri, ni se va măsura la Dumnezeu. Ca altcun, ca oareunde, așa ne sună și aici cuvântul: „Iertați, și vi se va ierta; iar dacă voi nu iertați la fiecare greșelele sale, nici Părintele vostru cel ceresc nu vă va ierta vouă.“ Să avem noi compatimire din inimă cu poporul nostru, cu aliații noștri și cu noi înși-ne, dară nimic nu ne va folosi, dacă noi nu avem tot aceea compatimire cu cei ce ne urăsc și cu vrăjmașii noștri. *Păcatul* este stricăciunea oamenilor și a popoarelor, pentru aceea ar trebui să avem cea mai multă compatimire cu aceia, cari — după judecata noastră — mai adânc stau în păcat. Dumnezeu vede inima; și cugetul, care el îl are către noi și către lumea întregă, că a dat pre unul-născut Fiul al său, și care noi îl cerem dela el către noi, acela îl prelinde și așteaptă și dela el noi.

Avem noi acest cuget, atunci putem și-l vom și cerce și pentru vrăjmașii noștri; și de va fi acesta la îndemână în toate părțile, atunci va fi aici și pacea cea adevărată și durabilă.

În aceasta și la aceasta pace vă salută pre voi cu toată inima fratele vostru.

H. Meyer.

Numărul ostașilor.

Că câți ostași pot pune în câmpul de luptă statele ce stau acum în luptă, aceea să poate cam statori. În general să poate lua 80/0 din toți locuitorii, afară de Rusia. După acestea Germania din 65 milioane de locuitori poate da 5.200.000. (Acuma are cam 4 milioane.) Din cele 50 milioane de locuitori a Austro-Ungariei pot fi 4 milioane de ostași. (Acuma are mai mult de 2 milioane.) Franța din 40 milioane de locuitori

poate da 3.200,000, dară și din coloniile sale poate vro câteva sute de mii și astfel poate da 4 milioane. În Anglia nu este obligare generală de ostășime și așa poate numai la voluntari socoti. Cu tot cu colonii nu poate mai mult ca un milion și jumătate da. Turcia cu 8% poate da 1.700,000. Serbia poate pune 350.000 de ostași în linia luptei, dară pentru că acolo dela tînăr până la bătrîn apucă arma așazis tot omul, așadară afară de pierderile de până acuma doară mai poate da și 400,000.

Rusia cu cele 165.000,000 locuitori ai ei, socotind cu 8%, ar trebui să dea 13.200,000 de oameni, dară la aceasta din cauza estinderii cele mari a țării sale nu-i în stare. Dapoi că aceia ar trebui să-i aduce din depărtere de 1000—3000 de kilometri și nu are așa drumuri ferate, ca să poată aduce atâția oameni în câteva luni la graniță. Dară și dacă ar putea duce oamenii, cum să-i provază cu nutreminte? Că pe un om cu tot cu munițiune, numai 3 chilograme socotit, ar trebui zilnic transportat 510,000 măji metrice în diferitele tabere și centruri. Astfel dară poate cel mult 7 milioane de ostași da, dară din aceia a pierdut până acuma cel puțin un milion în căzuți, răniți și prinși.

Să lăsăm înse aceste lucruri, că noi nu avem de lucru cu aceste materiile, ci pe câmpul cel spiritual de luptă, și pentru aceea, când vedem compunerea cea de mai sus, să ne întrebăm pre noi, că oare câți luptători evangelici ar trebui să dăm noi socotit cu 8%?

Așa iașă afară, că în țara noastră 1680. Dăm noi atâția? Dacă va aduce Domnul în Europa vremea cea scumpă a păcei, să gândim la aceste 8 procente, baremi în vremea de iarnă.

Din B.-H.

Câte tunuri varsă focul?

Înfiorătoare guri sunt acelea, cari varsă în războiul de acuma foc cu pucioasă și umplături duruitoare, esplodătoare din sine pe oamenii și pe diferitele lor lucrări. Dacă adunăm la oaltă după state numărul tunurilor, atunci aceea-i cam după cum urmează:

Germania are tunuri de taberă	5.000
Pe corabiile de războiu (pe apă)	3.400
Austro-Ungaria are tunuri de taberă (în câmp)	3.000
Pe corabiile de războiu	1.350
Rusia are tunuri de taberă	5.800
Pe corabiile de războiu	2.750
Franța are tunuri de taberă	3.180
Pe corabiile de războiu	2.920
Anglia are tunuri de taberă	1.080
Pe corabiile de războiu	2.880
Turcia are tunuri de taberă	1.200
Pe corabiile de războiu	700
Sirbia are tunuri de taberă	500
	<u>38.760</u>

Dacă luăm acuma către ceștea încă tunurile cetăților întărite, sunt cam

4.240

La oaltă: 38.000

Către acestea nu am luat tunurile iaponezilor, că atunci suma întreagă ar trece binișor peste 40,000.

Din atâtea guri înfiorătoare să varsă moartea, revarsă pustiirea.

Firește, că nu toate tunurile funcționează odată, ba sunt câteva mii, cari afară de împușcăturile de probă, nu au pușcat încă. Dară dacă luăm numărul tunurilor înșirate la 20.000 și condiționăm, că fiecare dă numai 50 de împușcături în războiul întreg, și atunci face aceasta un milion de împușcături. Puterea acestora e atât de mare, că dacă s'ar putea preface în putere de om, s'ar putea zidi mii și mii de orașe cu ea. Necontenita duruire a tunurilor multe cutremură aerul și aceasta poate fi cu ceva înrîurire spre vreme. Aceste guri de tunuri aceea predică, că

Tractatul: **Pentru ce creștinii în Dumineca.** Să capătă pentru 4 fil. la: Berbecar Vazul, Kőrösökény, Aradmegye.

oamenii nu se iubesc unii pre alții, că la oameni este nespuse de multă ură de rasă, ambițiunea îngâmfarea, lăcomia și în general e multă plăcerea trupească. La aceasta predicăție îngrozitoare ar trebui să se pocăiască omenimea, dară aceasta predicăție numai îngrozește inimile, înse a le aduce la calea adevărată numai evangelia păcii o poate.

Din B.-H.

DIN FĂURIE.

Cursul războiului intrată a cuprins și legat interesul nostru, că nici nu mai gândim la altele. Că cum a mers lucrul de colportaj și de misiune în iarna asta, de aceea cine ne-ar putea da sama. Toată vorbirea noastră s'a învățit pe după lucrurile lumii cu războiul; că oare cum o mai fi, cine va fi biruitor, oare nu mai ajunge pacea cea atât de dorită; este că mai nainte atât de nesocotită și neprețuită. Lucrul cu colportajul de cărți, biblii și călindare, în unele locuri așazis a dormit. Să poate înse, că pe altele locuri să fie mers încetșor; noi nu o știm. Lucrul misiunii de iarnă încă am putea spune că a stat locului. De o parte s'au dus lucrătorii la arme, de altă parte și cari au mai fost, nu lucrau, sau nu puteau lucra după cum s'ar fi cerut. Încă alții au fi gândit: Dapoi că acuma-i vreme de bătaia, toate cele de trebuință s'au scumpit, de au ajuns mai mult de două, ba și de trei ori așa, ca de altădată. Eu trebuie ca să caut a trăi cu familia mea greu și să mă lupt cu cheltuielile cele mari: Nu am bani și pe sama misiunii, ba și ce am dat mai nainte în corbană (pers), și de acolo mai trag, numai ca se mi se ajungă pentru casă. Așa unii înse nu o știu, că „Altul oprește mai mult decât se cuvine, dară numai spre lipsa sa”. (Prov.

11, 24.) Ei „șporolesc” unde nu ar trebui „crițarii” și „aruncă zloții prin fereastră”, pentru „doctor și potică”, ori pentru alte de ale sărăciei. Nu-i bine așa, fraților mei, nu îmbucurați pre Satana prin supunere la sgârce-nie, ci întăriți-vă și vă îmbărbătați în lucrul cel mareți al Domnului! El vă va respăti toată osteneala și toată jertfa făcută pentru el; că lui nu-i place a rămânea dator.

* * *

Frații nostri din America s'au îmbărbătat și nu au uitat de patria lor vechiă, nici de frații, cu cari ei aici au petrecut frumusei ani, și de pământul nașterii, unde ei au fost legănați. Și nouă atât de bine ne pică, când o știm, că cei ce au petrecut cândva cu noi, nu au uitat, ba conștanțese cu noi și dorul lor este la noi, soarte noastră este și a lor soarte, bucuria noastră este și a lor bucurie, și — biruința noastră este și a lor biruință și fală. Astfel de sămțăminte și esprimări am putut ceti din scrisoarea unui frate de bun nume din America. Domnul cerului să-l binecuvinteze!

Ceea ce am mai scris cândva din „Chreștinul”, că adică frații nostri și-au pus în gând și s'au hotărit a da ceva ajutor la olaltă pentru văduvele și orfanii celor căzuți pe câmpul de onoare, frații nostri au și făcut, și au adunat o mică sumă de bani ca sprijin. Este frumos! Acuma e întrebarea, că oare când va veni acel sprijin? Este, că noi nici nu știm încă, care sunt acele văduve și accia orfani; dară sfârșitul războiului o va arăta mai bine, care o și dorim, ca Domnul să ne dea o pace grabnică și trainică, și un sfârșit bun pentru patria noastră. Acela dar, și și alte daruri în aceasta privință primim noi bucurosi, și să pot trimete la fr. Sida T. Kőrösbökény. Și credem, că fratele nostru nu va fi alegător de persoane ori partide, ci va da atât unuia, cât și altuia în lipsă. Din America să pot trimete bani prin

„Atlantic Trust Company New-York“ pe lângă mijlocirea bancului „Pesti Kereskedelmi Bank“ la adresa și pe numele oarecărui om. la care voim să trimetem.

* * *

Că ce libertate aurită au frații noștri din Rusia ne spun următoarele scurte cuvinte, cari le-am aflat în W-ge foaia fraților noștri germani: Din București să raportează: Precum să scrie din Odessa, a desființat guvernatorul general comunitatea creștinilor evanghelici și a baptistilor, pentru că sunt reuniuni germane.

* * *

Cum îi va întări, însufleți, înfoca, — gândul: Mii, ba, milioane acasă ne poartă pe inimă rugătoare. Regele tuturor regilor strigă: Voluntari înainte! Cine vrea să fie rugătorul împărăției! Oh, dacă și aici ar suna: „Regele a strigat, și toți, toți veniți!“ Nici unul să nu lipsască din noi! Acela-i un bărbat, care să știe ruga!“

Istoria lumii va desria odată luptele acestor zile. Dară omul vede numai, ce este naintea ochilor, el el poate spune numai, ce a făcut înțelepciunea conducătorilor, curagiul trupelor și ascuțișul armelor. Dară vecinicia va descoperi odată mai multe; ea va arăta, cum au fost rugăciunile ascunse o putere mare în aceste lupte; cum să împlinește iarăși vechia promisiune: „Chiamă-mă în nevoia ta, eu te voiu mântui și tu mă vei mări!“

Și pentru aceea: Stăruți în rugăciune!

Împăratul *Vilhelm II.*

* * *

Generalul de Hindenburg, biruitorul cel mult sărbat în lupta cea oriașă la lacurilor mazure, e un creștin serios. Foaia „Kirchen und Volksblatt für Baden“ spune, că el însăși ține zilnic rugăciune de dimineața și seara cu familia sa. Și acuma în asta luptă

mare cetește el zilnic biblia sa și merge cu rugăciune în luptă.

* * *

„Mărire lui Dumnezeu în înălțime!“, așa preserie sora generalului mareșal de câmp von Beneckendorff și von Hindenburg portreul biruitorului dela Tannenberg pe o carte postală lăsată foiei „Süddeutsche Zeitung“, care o adresă unei prietină ce petrece în prezent în Stuttgart. În aceea scrisoare zice: „Alăturat portreul iubitelui meu frate. Roagă-te și tu, ca Domnul să-l binecuvinteze, să-l scutească și să-l întărească. Pe el zace așa lucru puternic! Dară el dă onoare lui Dumnezeu, și pentru aceea poate și-i va da Domnul lui și mai departe biruință.“ (Acuma curând avu el o nouă biruință, unde prinse mai mult de 100.000 de ruși.)

* * *

Principiul meu și pentru acest războiu este cuvântul bătrînului Ioan Knox, a reformatorului din Școtlanda: „Un om cu Dumnezeu e totdeauna în majoritate.“ Aceasta o puteți da mai departe, d-lor mei.

Împăratul *Vilhelm II.*

vorbit în ziua nașterii sale 1915.

* * *

„De 45 ani sunt în relațiune precumpănindă cu germani, de 30 ani trăiesc continu în țările germane: iubirea către modul german, cugetul german, știința germană, artistica germană au agerit ochiul meu, fără că se mă orbească. Și mărturia mea sună astfel: În Germania întregă n'a trăit în acești 45 ani din urmă nici un sângur om, care ar fi voit războiu, nici unul. Cel ce afirmă din contra, mintește, fie știut, ori că neștiut.“

H. St. Chamberlain.

Din Wg.

* * *

Despre prințul de coroană german aduce foaia „Heilig dem Herrn!“ următoarele: „Trupele vrăjmașe stau

in Franța în parte așa aproape de olaltă în față, că sunt lipsiți, a-și aduce amândouă părți din tot același loc apa. — Prințul nostru de coroană încă s'a aflat odată cu garda sa la acest punct. Acuma le reuși la vrăjmași a-l încunjura. Dintr'odată veni o vijelie mare cu grindină. Să făcu de tot întunecare. Grindina pica așa de deasă, că abea să putea vedea omul de mai aproape. Când să retrase grindina, nu era nici un franțuz de văzut. Acuma comandă prințul de coroană: „Coiful jos! Jos pe genunchi! Ajutorul veni dela Dumnezeu. Noi trebuie să-i mulțămim!“ Și apoi mulțămi el lui Dumnezeu pentru aceasta minune a milci sale.”

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 7. Martie.

10. Ungerea lui Saul ca rege.

I. Samuil 9, 15—10, 1; 17—28.

Cuvânt de aur: „Temeți-vă de Dumnezeu; onorați pre Împăratul.“
I. Petru 2, 17.

În lecțiunea din urmă am văzut noi, cum dădu Dumnezeu biruință lui Israil asupra Filistenilor sub conducerea profetului Samuil. Noi vedem pre Samuil și pre popor însuflețiti și mulțămitori pentru ajutorul lui Dumnezeu, când arădică piatra de amintire și aduse jertfe de laudă. Astăzi am ajuns la o altă treaptă. Noi vedem, cum trebuiau să se piardă asinile lui Chiș și cum trimete el pre fiul său Saul spre a le căuta. El ca fiu supus merge și caută mult, până în sfârșit ajung la gândul, că a fi bine, a întreba de omul lui Dumnezeu. Ei merg. Omul lui Dumnezeu, Samuil este avizat de Dumnezeu și așteaptă venirea lui Saul. El îi spune să nu să îngrijască de asine, acelea s'au găsit ei să fie liniștit și să rămână acolo. Samuil îl ospătează și apoi îl

unge de rege. Apoi îl aflăm a doua oară uns la Mișpe, unde chiamă Samuil poporul la olaltă. Și aici să arătă Saul ca umilit. După ce fu uns, unii îl iubesc și merg cu el, alții îl pismuiesc și îl batjocoresc; dară el să făcea surd. Câte bune am putea noi învăța dela Saul! Să urmăim dară pilda!

Duminecă, în 14. Martie.

11. Saul începe a domni.

I. Samuil 11, 1—15.

Cuvânt de aur: „Cel târziu la mânie este mai bun decât un viteaz, și cel ce știe stăpâni sufletul său decât cel ce ia o cetate.“ Prov. 16, 32.

Noi am văzut în lecțiunea din urmă, cum fu Saul ales și uns ca rege. Noi am văzut la el virtuți vrednice de urmat, că era un fiu supus tatălui său și deși era mare la statură, dară era mic și umilit în ochii săi, și aceasta o arătă atât înaintea lui Samuil, cât și înaintea întregului popor. Astăzi încă îl aflăm pre Saul ca un plugar. Când vin oamenii din Iabeș-Galaad cu plângerea lor, el vine dela plug. Adică el nu și-a închipuit nimic despre sine. Dară când aude plângerea oamenilor, și alui inimă să înferbântă, pentru așa lucru de ocară, care amenința pre popor. El chiamă la olaltă poporul lui Israil și merge la luptă, și scapă Galaadul de ocară, care voia s'o aducă Nahaș, regele Ammoniților asupra oamenilor din Galaad, voidă a le scoate ochiul drept, astfel făcându-i de batjocură, va face alianță cu ei. Poporul ascultă de Saul și Samuil, le urmează și aduc a mare biruință. De aceasta biruință să bucură poporul și ei fac din nou legământul lor cu Saul la Ghilgal. Ba unii vreu să se răzbune asupra aceloră, cari nesocoteau pre Saul, dară el încă e modest, nu caută onoarea sa, ci iartă. Oh, dacă ar face astăzi mulți așa, ar ierta apăsătorilor lor. Ce o altă lume, o altă viață, altă societate ar fi. Dară să ne învățăm noi,

iubiți fi și fiice, a fi blânzi, umiliți, răbdători, suferitori, atunci ne va fi bine. Să ne învățăm dela Domnul Iisus.

— — —
Duminecă, în 21. Martie.

12. Ionathan și purtătorul său de arme.

I. Samuil 14. 1—23.

Cuvânt de aur: „Să ne înbrăcăm în armele luminei.“ Rom. 13, 12.

Despre înția biruință alui Saul am auzit noi în Dumineca trecută. Astăzi auzim noi despre o altă biruință, în care a fost eroul biruitor Ionatan, fiul lui Saul și cu purtătorul său de arme. Poporul lui Israil avea multe lupte cu popoarele învecinate, și astădată o avură ei de lucru cu Filistenii. Noi aflăm pre Ionatan ca un bărbat plin de temere de Dumnezeu; o pildă bună pentru tinerii nostri. El cu încrede în Dumnezeu merse în luptă și Dumnezeu minunat l-a ajutat. Filistenii fură astădată rău bătuti. Dumnezeu ajută celor ce-l iubesc și ascultă cuvântului său.

— — —
Duminecă, în 28. Martie.

13. Cum e Saul lăpădat de Dumnezeu.

I. Samuil 15, 1—35.

Cuvânt de aur: „Iacă, ascultarea este mai bună de cât sacrificiul.“ I. Samuil 15, 22.

După ce am auzit noi în Duminecile trecute despre biruințele lui Saul și a fiului său Ionatan, și iucuria poporului, vedem noi astăzi o iconă tristă. Saul căpătă porunca, a merge și a stîrpi pre Amalekiți cu toată amintirea și toate vitele lor. Saul merse și făcu acest lucru; dară el fu mai milos decât Dumnezeu, că el lăsă pre Agag, regele Amalekiților în viață, și după ce el văzu vitele cele frumoase grase, gânde el, acestea vor fi bune pentru jertfă și doară voi putea păstra și pe sama mea. Când Samuil îl muștră pentru aceasta zice el, că el a împlinit porunca Domnului. Și când el devine convins despre gre-

șul său atunci încă arată el mai multă sfilă de oameni decât frică de Dumnezeu. Dară Samuil trebuie să-i spună sentința. că el nefind supus cuvântului lui Dumnezeu, este lăpădat de Dumnezeu și despoiat de regat. Cu umilință și modostie primi el regatul, dară nu rămase așa; el să făcu prin neascultare de cuvântul lui Dumnezeu pre sine și familia sa nfericit. Să ne învățăm noi din aceasta, a păstra ce este bun și a nu urma păcatul, care ne trage dela Dumnezeu la pierzare.

— — —
Pentru Duminecă, în 4. Aprilie.

14. Învieerea lui Christos.

(Lecțiune de Paști.)

Matciu 28, 1—10.

Cuvânt de aur: I. Cor. 15, 20.

Epistola lui Pavel către

Efesenii.

—:—
Continuare.

:—:
De H. Meyer.

V. 8. „Pre care (char) l-a prisosit către noi“. Apostolul readuce tot binele, toate binecuvântările, toată bunătatea, toată iubirea, toată îndurarea, toată răbdarea și toată credințioșia la „bogația cea mare a charului său.“ (Cap. 2, 7.) Pocăința sa și a fraților săi, și toate câte ei în acela, cu acela și decând acela și din urma-rea sa au devenit. Este pentru el cel mai sigur, cel mai mare și cel mai prețios adevăr, care el cât mai lămurit, și mai hotărit și mai accentuat ar vrea să exprime, că toate sunt numai isvorirea charului său liber și suveran. Precum e marea plină de apă, soarele plin de lumină, așa, și mai mult, este Dumnezeu plin de char (milă). (Ioan 1, 14.) Precum e marea numai apă, soarele numai lumină și căldură, așa, și mai mult, este Dumnezeu numai char, bunătate și iubire (Ioan 1, 16.). Pentru că noi suntem din natură așa rezi, goli de iubire, răi și iubitori de sine, nu suntem în stare a cunoaste mila și

bunătatea, iubirea și bunăvoința sa. Numai după ce Dumnezeu ne mântuiește pre noi de noi înși-ne, de natura noastră, de ființa noastră rea egoistă și în nașterea din el ne-a dat din natura și ființa sa, putem noi aceasta cunoaște și a ne învăța a crede.

„Care l-a prisosit către noi.“ „care a lăsat să curgă spre noi.“ „care a lăsat să se reverse preste noi.“ El nu dă cu scumpătate: — La aceasta nu sunt hotărârile sale din vecinicie și de naintea întemeierii lumii. La acestea nu sunt institutile sale mari de mântuire, la aceasta nu este jertfa cea mare în darea unui născut Fiul al său iubit: El vrea să doveadăscă multă milă, el vrea s'o lase să curgă bogat preste ai săi, el vrea să-i lase a fi revărsați de mila sa. „În toată înțelepciunea și priceperea.“ Un dar prim a charului cel liber, recurgător și revărsător alui Dumnezeu este: dela „înțelepciunea și priceperea sa dumnezească“. Aceasta este un dar prețios, și nelipsită pentru a fi fericit. „Înțelepciunea“ este mai bine ca toată știința. Ba mai bună ca toată știința despre Dumnezeu, despre adevărul său, despre voința sa, despre mântuirea sa și despre calea sa. Mulți știu mult despre Dumnezeu și totuși nu-l cunosc pre el. Ei știu despre adevărul său, despre voia sa, despre mântuirea și despre calea sa, și totuși nu cunosc toate acestea. Aceasta este o mare și piericuloasă scădință de adevărata dumnezească înțelepciune. A ști adevărul lui Dumnezeu, dară a nu-l crede, a cunoaște mântuirea sa, dară a nu o primi, a ști voia lui Dumnezeu dară a nu o face, aceasta-i culmea a toată nebunia. A ști evangelia, adevărul lui Dumnezeu și a o face, și a o face, a cunoaște mântuirea lui Dumnezeu și a o primi, a ști voia lui Dumnezeu și a o face, a vedea calea sa și a o umbla, aceasta-i înțelepciune. — Înțelepciunea sângură dela Dumnezeu, un dar prim alui Dumnezeu, care de altcum nimeni ca acela o are, căruia el din mila sa mare, liberă și nemeritată o dă.

La care 'i dovedește Dumnezeu milă, acelaia să întâmplă „prin tot felul de înțelepciune“. Aceea înțelepciune, a asculta cuvântul lui Dumnezeu și a-l păzi. Luca 11, 28. Aceea înțelepciune, a cerca zilnic în cuvântul lui Dumnezeu, a căuta mântuirea, a o afla și a o primi. (Prov. 2, 1—6; Ier. 50, 5; Fapt. 17, 11. 12.) Aceea înțelepciune, a cunoaște pre Dumnezeu și a crede în el, a se încrede lui și a-l iubi, a fi lui ascultător și a păzi ordinele lui. (Ioan 17, 3; Fapt. 16, 31; Prov. 3, 1—36.) Aceea înțelepciune, a se cunoaște pre sine și a se pocăi, — o deplină scăpare de sine-și — o deplină renouare a inimei și a ființei proprii, — o de tot nouă naștere a căuta din Dumnezeu. Aceea înțelepciune, a unei deplină ieșire din lume și a unei deplină deosebire de toate lucrările ei, de toată afacerea și silința ei, de toate scopurile și căile ei. Aceea înțelepciune, a unei cât mai deplină murire a propriului „eu“ și a unei mai deplină desbrăcare a omului vechiu cu toate faptele sale. Aceea înțelepciune a unei tot mai deplină îmbrăcare a omului nou, care este creat după Dumnezeu, în Christos Iisus spre o dreptate adevărată. Aceea înțelepciune, a căuta tot mai mult și mai deplin mai întiiu după împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui. (Mat. 6, 33.) Aceea înțelepciune, a muri cu Christos și a fi cu el îngropat pentru totdeauna, și înviat spre o viață nouă întru Christos. Aceea înțelepciune, a căuta, nu după acelea, ce sunt pe pământ, ci după acelea, ce sunt sus, unde este Christos. Aceea înțelepciune, a aduna tesauri, nu care sunt pe pământ și trecătoare, pre cari le mănăcă moliiile și rugina, și după cari furii sapă și le fură, cari fac cugetarea pământească și inima lumească, împietresc contra adevărului lui Dumnezeu și învârtoșesc contra cuvântului și a Spiritului sfânt și atrag sufletul jos în pierzare (I. Tim. 6, 6—10), ci așa tesauri, care sunt sus, unde este Christos, și cugetarea tot

mai dumnezească, mai spirituală și mai cerească o fac, și inima tot mai mult atrag în sus. Scurt, aceea înțelepciune, a fi un învățăcel și următor adevărat a lui Iisus (Mat. 10, 37—39; 16, 24—26; Luca 9, 23—26.) un om adevărat alui Dumnezeu (I. Tim. 6, 11. 12; II. Tim. 3, 17.), un adevărat fiu alui Dumnezeu (II. Tim. 2, 19), un adevărat cetățean a vieții vecinică (Fil. 3, 22), un moștan adevărat alui Dumnezeu, (Rom. 8, 17; Tit. 3, 7.), o adevărată proprietate alui Dumnezeu, spre lauda și mărirea lui, spre onoarea și bucuria sa pe pământ și în cer, a fi vecinica sa moștenire (Efes. 1, 14, 18.). Aceasta este înțelepciune, care sângur Dumnezeu o poate da în mila sa nespūsă.

„Și pricepere.“ La care dă Dumnezeu înțelepciune, la acela 'i dă și pricepere, unde este înțelepciunea dumnezească, acolo este și pricepere dumnezească. Nu priceperea (mintea) lumii, care și dacă este cuminte „în generațiunea ei“ (Luca 16, 8), adică în teritorul vieții ei, în privința câștigării bunurilor pământești, dară în urmă ajunge de tot rușinată (Iov. 12, 17; Luca 12, 20. 21.) și apare ca nebunie pură. Nu aceea pricepere, care urmează tradițiunile, învățăturile și fabulele omenești, ci sângur aceea pricepere, care învață cuvântul lui Dumnezeu (II. Petru 1, 16. 19; Ps. 119, 100, 104; Prov. 1, 1—7; 3, 1—21.); care sângur după Dumnezeu întrebă și pentru aceea nici când nu ajunge de rușine. (Ps. 53, 2—6.) Priceperea acelora, la cari le place muștrarea (Prov. 12, 1.), primese muștrarea și să lasă îndreptați (Prov. 15, 5. 32.), cari numese priceperea ca prietina lor (Prov. 14, 8.), și umblă cu pază (Prov. 18.), cari lucrează cu cuget (Prov. 15, 14.) și neconținut umblă pe calea vieții (Prov. 15, 24.); cari caută fruptul lor în Dumnezeu sângur (Osea 14, 9, 10.) și nu să țin 'pre sine ca înțelepți (Rom. 12, 17; Isa. 5, 21.) Este priceperea cea fină, care învață temerea de Dumnezeu și cci ce fac

aceea acelora „laudă rămâne în veci“ (Ps. 110, 10.), care învață a intra prin poarta cea strâmtă și a umbla pe calea cea îngustă, unica cale a vieții. (Mat. 7, 13. 14.), nu a se îmbrăca în „haine de oaiă,“ ci a deveni „oaiă,“ (Mat. 7, 15; Ioan 10, 1. 2. 9.), un „pom bun“ a deveni, care apoi numai fructe bune poate rodi (Mat. 7, 16—19; 12, 23.), a nu zidi casa pe oarecare năsip sburător, ci sângur pe stâncă cea vecinică, (Mat. 7, 24.); „fecioare cu minte“ a deveni, cari, când vine Domnul, să între cu el la nuntă (Mat. 25, 10.) și să ajungă în împărăția cerului (Mat. 7, 22—24.). A fi servi cu minte și cu aceasta credincioși, cari să neguțătorească cu credincioșie cu averea stăpânului lor, și apoi vor intra întru bucuria domnului lor (Mat. 25, 14—23.); a fi găzduitori pricepuți și pentru aceea credincioși, cari au încins coapsele lor și așteaptă pre Domnul lor și pre cari, când el vine, îi va pune preste toate bunurile sale. Toți, cari au căpătat bogăția clarului lui Dumnezeu, au primit aceasta pricepere dumnezească. Iar la care 'i lipsește înțelepciunea și pricepa dumnezească, acela încă n'a primit adevăratul char alui Dumnezeu. (I. Petru 5, 12.)

Continuări.

Ce să facem

cu familiile fraților nostri lucrători misionali, cari să află pe câmpul de luptă: cu femeile și copiii lor?

Cugetul comun este, că s'a dus, adunării nu-i lucră, așadară a încetat plata.

Dacă acela lucrător numai sângur e, încă mai merge aceasta cugetare, dară dacă are familie, atunci nu. Oare familia poate de acolo, că susținătorul ei s'a dus la războiu? Sau doară femeea n'a fost atunci în serviciul misiunii, când bărbatul ei ostenindu-se în misiune i'a purtat grija? Și acuma, că la durerea ei mai mare, bărbatul s'a dus și nu poate servi, să

luăm toată grija dela ei? Să-i trimetăm ca pre niște servi? Sau doară batjocurim pre Domnul și pre noi, aruncându-le ca la niște cerșitori puținei creștari? Sau doară îi mângâiem cu marinimie cu aceea, că-i va sprijini statul?

Da, statul o face creștinește, dară ce facem noi? Aceea nu o poate lăsa conștiința bună, ca ei să fomească.

Ce fel de sămțire punem în bieții frați pe câmpul de luptă, dacă aud despre adunări, că au unblat cu familia lui scurt și cu vitregime (ca cu frați vitregi, nu dela tot aceea părinți)? Fi-va în adunările noastre astfel de caz? Foarte ne-ar dura și ne-am rușina. Dapoi oare ce se facem în acest caz?

Conștiința aceea ne poruncește, ca familiilor lucrătorilor de misiune care sunt duși la luptă baremi *jumătate din plată* să le asigurăm, neprivind la aceea, că ajutați sunt de stat ori nu, sau cu cât sunt ajutați. Adunările trebuie să lucre în Duchul lui Christos; diaconii conducători de cauze să nu fie sgârceiți, că atunci nu sunt servi evalificați de Duchul sfânt. Este păcat a voi să păstrăm banii pe asta cale, ca să retragem sprijinul cel lipsit dela familia lucrătorului de misiune. Astfel de lueru ar trebui pe față mustrat, ca o faptă păcătoasă, necuviincioasă celor sfinți. Iisus zice: „Ce, nu ați făcut cu unul din ai mei, nu ați făcut mie.”

Din B.-H.

Câmpul de luptă.

Lupte oriașe curg în lătura carpaților, de lătura Galiției, mai ales la pasul Dukla. Rușii au atacat cu mare putere trupele noastre, ca spărgând linia ostașilor, să pătrundă în Ungaria. Dară trupa noastră nu numai că i-a oprit, ci cauzându-le mari pierderi, aruncă cu putere napoi atacurile. Spre răsărit trupele noastre cu ostășimea germană împreună au apăsat binisor napoi pre ruși. În Bucovina au secerat trupele austro-ungare în două rânduri biruințe mari

și trupa rusă despărțindu-se în două fugă; o parte spre răsărit către Rădăuți, cealaltă spre miazănoapte către Kutu ce zace în Galiția. Trupele noastre necontenit îi urmăresc. Foarte mulți prizoneri și multă muniție au luat până acuma dela ei.

În aceste zile putem aștepta, că ceva lueru mare să fie în carpați. În Polonia rusă trupele germane ajung tot mai aproape de Varșovia. Asupra orașului adeseori apar aeroplanuri și Zeppelinuri germane, din cari aruncă jos bombe.

În franța deveni acuma lupta mai vioaia și amândouă partidile dau mari opintiri, dară până acuma trupa germană a ajuns mai mari rezultate.

Năile germane submarine neîncetat funcționează și până acuma au pustiit foarte multe vapoare de comerț engleze, cu care e comerțul englez ologit. Germania a dat în știre atât puterilor neutrale, cât și celor vrămașe, că apele Irlandei și malul de apus a Angliei, precum și canalul La Manche le declară ca loc de războiu și pentru aceea dojenește corăbiile țarilor neutrale a se păzi.

După raportori din Londra regele Gheorghe a voit să cerceteze curând Irlanda. Foi olandeze raportează epistola secretarului privat al regelui, și din epistolă aceea să vede, că să tem de atacurile periculoase a submarinarinilor germane pentru regele.

Asquit primministru englez a dat în știre casei ablegaților, că până la 4. februarie au pierdut englezii 140,000 de oameni.

În Polonia rusască mai mult de opt mii de sate s'au pustiit. În locul satelor și orașelor sunt grămezi de ruini.

Trupele turcești au ajuns aproape de canalul Suez și în unele părți s'au ciocnit cu englezii.

La acela pont stăm, că oareunde va așa o bătaie se va întâmpla, care va fi cu înriurire decizătoare spre curgerea luptei.

Iar noi să continuăm și mai de parte rugăciunea, că acest biciu mare

să abată omenimea pe calea îndreptării și inimile până acum împietrite imoindu-se, să primească pre Acela, care sângur e în stare a întinde omenimei pace și fericire adevărată.

Oh de s'ar îndeplini curând, ceea ce a profetit profetul Isaia :

„Și în zilele de pe urmă, muntele casei lui Iehova se va întemeia pe vârful munților, și se va înălța preste colini; și vor curge la dânsul toate națiunile. Și multe popoare se vor duce, și vor zice: Veniți să ne suim pe muntele lui Iehova, la casa Dumnezeului lui Iacob, și ne va învăța căile lui, și vom umbla în cărările lui. Căci din Sion va ieși legea, și cuvântul lui Iehova din Ierusalim. Și el va judeca între națiuni, și va hotări între popoare multe; și-și vor făuri sabiele lor în fere de plug, și lăncile lor în cosoare; popor asupra altui popor nu-și va mai rădica sabia sa, nici se vor mai deda rezbelelor.“ (Isaia 2, 2—4.) Aceasta ne-o dea bunul Dumnezeu cât mai curând.

Întrebări biblice.

1. Cine și-a mâncat dreptul său?
2. Cine avea să mănec și să bea cu grăbire și să fugă?
3. Unde mâncară și beură leproși și-și luară câte voiau?
4. Cine a mâncat într'o vreme tristă ceea ce noi nici decum nu am dori să mâncăm?

Întrebările din trecut au fost: 1. Iosua 10, 6; 2. I. Samuil 10, 27; 3. Isaia 41, 10; 4. II. Regi 6, 27.

Au aflat: Cintean Giulița, Clepe Lidia, Cintean George, Andea Giulița și Nuschița, Siclovian Pavel (Ostaș în Arad), Clepe Sida și Moț Măruța, Kürtös; Trimbița Anuța, Cornelia și Marica și Grosan Florița, Világos; Popa Moise și Vigyican Lina, Tulka. Berbokár. Erzsi, Magda și Mariska, Kőrösbökény. Aceștia au aflat toate întrebările. Dan Joan, Borosrosa a aflat a 3. și 4. întrebare. Bora Todor, Kiss Juliska, Drink Marie, Sábáu Oana, Sábáu Ana, Sechel Ioan și Ciifla George, Tulka: 1. 2. 4.

Au apărut

Tractate nouă

în limba Maghiară, Germană și Română.

În limba română până acuma au apărut următoarele tractate:

Beat și maribund.
Ce ea fac, nu știi tu acuma.
Fără de scapare.
Redăruit.
Sarcina lăpădată.
Undei fratele tău.
Un sângur păcat.

Doună bucați 1 filer.

Sa pot căpata la :

Welker József. Bpest, Hársfa-u. 33.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin

pe anul 1915 a apărut.

Prețul este de 50 fileri.

Tot așa și calendarul maghiar :

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

precum și calendarul german :

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovacesc :

„ŠTYRI ČASTKI ROKA“

Toate aceste să pot procura la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil :
VASILIU BÉRBECAR.